

CHƯƠNG 5

Sáng sớm, mới trở dậy không lâu, Thiên Vân đã đến trong phòng khách, Thiên Vân mặc quần áo mùa hè màu vàng tươi, mềm mại tươi sáng đến giống như một con bướm vàng. Kéo tay Phần Vân, nàng thân thiết nói:

- Chúng ta đi ra ngoài tản bộ, được không?

Phần Vân hiểu, nếu muốn kéo nàng ra ngoài là có những chuyện không muốn nói ở nhà họ Chung. Nàng gật đầu:

- Vừa hay, chị cũng muốn mang Ni Ni đi ra ngoài tản bộ.

Buộc một cái dải đồ cho Ni Ni, con vật nhỏ đã xông thẳng ra ngoài cửa dùng răng cắn vạt áo của Phần Vân, kéo thẳng ra ngoài cổng. Việc thích thú nhất của con vật nhỏ này là "ra phố". Chẳng lẽ ngay cả một con chó, đều không muốn suốt ngày bị khóa trong một căn nhà?

Hai chị em dắt chó, đi ra dọc theo vỉa hè lát gạch đỏ, chậm chậm đi về phía trước. Phần Vân nhìn Thiên Vân, làn da non mịn, đôi má hồng nhuận, môi không tô mà hồng, mày không vẽ mà biếc, tất cả đều toát ra thanh xuân, trẻ biết bao! Hai mươi hai tuổi! Phần Vân bỗng giật mình, mình chỉ hơn Thiên Vân hai tuổi mà thôi, sao tâm hồn đáng đáp đều đã già nua tựa như đã bảy, tám chục tuổi

- Chị, - Thiên Vân nói - Ba và má bảo em đến nói với chị, đã hai năm rồi, việc đã qua đều đã qua, chị không thể cứ ở nhà họ Chung, chị nên về nhà mình.

Phần Vân ngây người, trầm tư

- Nhưng...

- Nhưng chị đã gả vào nhà họ Chung! - Thiên Vân rất nhanh ngắt lời nàng - Em biết chị muốn nói gì. Nhưng, mỗi một người, mỗi gian phòng, mỗi viên gạch, mỗi cánh cửa, mỗi đồ dùng của nhà họ Chung, đều chỉ có thể mang lại hồi ức đau khổ cho chị. Trước đây, lúc chị đang đau buồn nhất, cả nhà ta chưa muốn nói với chị. Hiện giờ, chị nên về nhà.

- Tại sao nhất định muốn chị về nhà?.

- Chị - Thiên Vân đứng lại, đôi mắt sáng thẳng thắn nhìn Phần Vân - Bởi vì, ở nhà họ Chung, thân phận chị là một đứa con dâu, ở nhà họ Hạ, thân phận chị là đại tiểu thư - Phần Vân khẽ run lên một cái

- Em không thể chùi sạch sự thực - Nàng nói

- Em không muốn chùi sạch. Nhưng, chị mới hai mươi bốn tuổi, chẳng lẽ cả đời sống ở nhà họ Chung như vậy hay sao? Chị còn là một thiếu nữ, chị hiểu không? Bất tất phải làm cho mình thành đầu tro mặt muối không có ai sẽ cảm kích chị như vậy! Em nói với chị, chị về nhà đi, quên Chung Văn Tiêu đi. Chị nên bắt đầu một đoạn đời mới, lại yêu đương, lại kết hôn!

Phấn Vân sợ hãi run rẩy

- Không. - Nàng nói rất nhanh - Chị không kết hôn nữa, chị cũng không thể lại yêu đương nữa, đều không thể. Nếu chị theo em về, ba má nhất định cố hết sức giúp chị có bạn trai, mong muốn chị tái giá, mà chị, không có thứ dục vọng đó, không có thứ tâm tình đó, Chị cam đành ở nhà họ Chung!

- Chị cam đành ở góa! - Thiên Vân xoắn tít đầu lông mày - Chị biết không? bây giờ là thế kỷ hai mươi, không có biến tiết hạnh khả phong nữa

- Giọng của em giống Khả Tuệ - Phấn Vân nói, nhìn Ni Ni lẩn quẩn đằng trước đằng sau nàng - Cả hai người đều không hiểu chị.

- Không hiểu chị cái gì?

- Không hiểu chị không muốn đóng vai quả phụ. Không hiểu chị không muốn vì đạo đức hoặc một thứ quan niệm nào đó mà ở góa. Mà... Thiên Vân, em cũng quen biết Văn Tiêu, em biết cảm giác của chị đối với Văn Tiêu, em biết, em nên hiểu rõ hơn bất kỳ người nào! Em là em gái của chị, chúng ta cùng khôn lớn một nơi Từ nhỏ, cái em thích ăn, chị nhường cho em, cái em thích mặc, chị cũng nhường cho em... chỉ có Văn Tiêu, chị không... nhường cho em.

Thiên Vân nhanh chóng ngược mắt nhìn Phấn Vân. Đây là lần đầu tiên, hai chị em đối chọi nhau trần trụi như thế. Trong óc Thiên Vân lập tức vụt qua hình tượng Văn Tiêu, tròn mắt đen láy ấy, mỗi cái nhìn đăm đăm đều khiến người nát lòng. Văn Tiêu là người mà hai chị em đồng thời quen biết trong một bữa tiệc. Phấn Vân lúc đó, đàn giỏi piano, còn học vi-ô-lông-xen, học đàn tranh, thậm chí học đàn tỳ bà. Nhạc cụ trong, ngoài nước, không thứ gì không thích, ca khúc trong ngoài nước, đều có thể thuộc lòng. Điềm tĩnh thanh tao, vui vẻ mà thân thiết. Nàng thích màu sáng: trắng, tím nhạt, lam nhạt, lục non và màu cánh sen. Tới ấy, nàng mặc một bộ quần áo màu cánh sen, trong buổi tiệc nàng trổ một bài của "tập chọn lọc ca khúc hấp dẫn" làm cho mọi người điên cuồng lên, cũng làm cho Văn Tiêu điên cuồng lên.

Phải, hồi đó, Văn Tiêu ngày ngày đến nhà họ Hạ. Phấn Vân mỗi ngày lặng lẽ ngồi ở đấy, nghe Văn Tiêu nói chuyện, nhìn Văn Tiêu nói chuyện. Còn Thiên Vân, nàng mỗi ngày đổi quần áo mới, đổi kiểu tóc... Hai chị em không ai nói rõ, nhưng trong tiềm thức lại cạnh tranh dữ dội. Thiên Vân tin rằng, trừ hai chị em hiểu ngầm ra, ngay cả cha mẹ đều không biết sự vi diệu bên trong đó. Sau đó,

có một hôm, Phấn Vân và Văn Tiêu về nhà tuyên bố sắp kết hôn. Lúc bấy giờ, Thiên Vân dường như bị kết án tử hình. Nàng còn nhớ, nàng ngay cả lời chúc mừng cũng không nói, lại xông thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại, nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nói khế:

- Tôi mong họ chết hết! Tôi mong họ chết hết!

Thiên Vân bỗng rùng mình và sợ hãi. Mong họ chết hết! Là nàng rủa chết Văn Tiêu ở Không. Nàng ra sức lắc đầu

Phấn Vân đang lặng lẽ nhìn nàng.

- Xin lỗi, Thiên Vân, - Nàng mềm yếu nói, về biết lỗi - Chị biết em không bằng lòng chị nhắc đến việc ấy

Thiên Vân hít sau một hơi, gượng cười

- Chị, việc đã qua chúng ta đừng nhắc đến nữa, chúng ta bàn về hiện tại, được không? - Nàng kéo tay Phấn Vân - Về nhà đi chị! Chị khiến ba má đau lòng! Lại cả bác sĩ Sở hỏi đến chị vài trăm lượt đấy!

Sở Hồng Chí, vị bác sĩ tâm lý tốt bụng giúp nàng vượt qua những ngày ban đầu khó mà sống tiếp được.

Mắt Phấn Vân hơi ươn ướt, nàng gục mắt xuống, lại nhìn Ni Ni, nhìn gạch đỏ, nhìn ngọn cỏ nhỏ trong kẽ gạch tựa quây để trời lên.

- Cho chị thêm ít thời gian nữa - Nàng nói mập mờ - Để chị nghĩ kỹ cái đã.

- Em cần nhắc nhở chị, người nhà họ Chung không muốn chị ở lại nhà họ.

Nàng ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao Ai đã nói gì với em? Là Khả Tuệ đã nói gì? Hay là Văn Mục và Thúy Vi đã nói gì?

- Đừng lo, không ai nói gì cả, chỉ là em suy ra mà biết - Thiên Vân thẳng thắn nói - Chị nghĩ xem, chị trẻ như vậy, lại không có đứa con nào, về danh nghĩa là người nhà họ Chung, trên thực tế quan hệ với nhà họ Chung chỉ có hai tháng ngắn ngủi! nhà họ Chung gia tài cự phú, bà cụ sáng suốt, ghé góp, hai vợ chồng Văn Mục sẽ nghĩ như thế nào Chưa biết chừng còn cho rằng chị ì ra ở nhà họ Chung, đợi bà cụ qua đời mà chia tài sản!

Phấn Vân kinh hãi thất sắc, mở to mắt, nàng nhìn Thiên Vân.

- Họ nghĩ như vậy ử Họ không thể nghĩ như vậy! Không thể!

- Tại sao không thể? - Thiên Vân vẫn quyết tâm.

- Chị quá ngây thơ Nếu em là vợ chồng Chung Văn Mục, em nhất định nghi ngờ động cơ của chị. Mới hai mươi tư tuổi, có cha có mẹ, tại sao không về? Con dâu, chồng người ta còn sống, còn thương thương không ở nổi nhà mẹ chồng, có mấy ai giống như chị sống ở thời cổ Trung Quốc? Lại ở góa tại nhà chồng! Chị hãy thu những cái bi ai của chị lại đi, dùng lý trí thông minh của chị phân tích một phen, chị ở lại như vậy, có phải là cái kế lâu dài hay không? Cho dù từ nay về sau không lấy ai nữa, chị cũng về nhà họ Hạ mà ở góa! Ba má rốt cuộc là cha mẹ đẻ, sẽ không ghét bỏ chị, sẽ không nghi ngờ chị mà còn càng yêu chị nhiều hơn nữa

Phấn Vân chờ người ra Nàng sững sờ nhìn Thiên Vân, Thiên Vân đúng là có lý lẽ. nàng bàng hoàng sợ hãi, hoảng loạn và hoang mang. Nhà họ Chung quả thật hiem nghi nàng ừ Về bên cạnh cha mẹ cũng cần có dũng khí! Cha mẹ nhất định sẽ trăm phương ngàn kế thuyết phục nàng tái giá! Còn cả Sở Hồng Chí, nhất định lại sẽ trăm phương ngàn kế để chữa bệnh cho nàng. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng thấy được rằng thế giới này tuy lớn, trời đất mang mang, lại không có một cái "nhà" đích thực thuộc về nàng! Thậm chí còn không có một mảnh đất để nàng dung thân!

Nói xong câu chuyện với Thiên Vân, nàng càng thêm bán loạn, càng thêm bất định. Nàng biết Thiên Vân có ý tốt, chỉ có Thiên Vân nói thẳng thắn với nàng những cái đó, nhà họ Chung dứt khoát không thể "trục xuất" nàng ra khỏi nhà được! Ừ, phải đấy, nàng nên trở về nhà họ Hạ. Nhưng mà mỗi lần nhìn thấy nàng đều rơi nước mắt. Con người sống trong cái bi ai của mình còn tương đối dễ, sống trong sự thương xót của người khác mới càng khó khăn.

Chia tay với Thiên Vân ở đầu phố, nàng mang Ni Ni đi về nhà họ Chung. Vừa vào cổng, liền nghe thấy một hồi cười nói âm ỉ, người trong nhà dường như rất nhiều, tiếng cười của Khả Tuệ giòn giã nhất. Từ Đại Vĩ và Cao Hàn đều có mặt. Con ranh Khả Tuệ không biết đang chơi cái trò gì đây Thúy Vi đang bày trà nước, vẻ mặt "đắc ý" mừng thầm, đánh giá Từ Đại Vĩ và Cao Hàn. Hiem có khi Văn Mục không đi làm, hoặc giả, ông chủ tâm ở lại nhà, muốn chọn một chàng rể cho con gái Bà cụ nhà họ Chung ngồi trong sofa, đang lắc đầu không hài lòng với Cao Hàn, hỏi thẳng thừng:

- Tóc anh làm sao mà vẫn dài như thế?

Cao Hàn dùng tay vò rối tóc một hồi, cười hì hì nói:

- Cháu đã đi hót tóc, không dám nói dối bà. Người thợ hót tóc ấy nhất định là tay nghề không giỏi, cắt đến nửa ngày, không biết sao vẫn không cắt đi được bao nhiêu!

- Anh quả thật đã cắt tóc ừ

- Anh ấy quả thật đã hót tóc! - Từ Đại Vĩ nghiêm chỉ nói đỡ cho Cao Hàn - Đến tiệm hót tóc thanh nữ!

Cả nhà cười tọ Cao Hàn nhìn xéo Từ Đại Vĩ:

- Cẩn thận, Từ Đại Vĩ, anh sắp chịu sự huấn luyện, lúc ấy, anh sẽ cắt tóc thành một cái đầu hòa thượng, đúng là cực kỳ bảnh. Tôi biết, Khả Tuệ rất thích đầu hòa thượng, phải thế không, Khả Tuệ?

- Trời ơi! - Khả Tuệ kêu ré lên - Từ Đại Vĩ, nếu anh không có tóc... trời đất!
- Nàng đậm chân kêu to - Tôi không thể tưởng tượng anh sẽ xấu như thế nào!

- Khả Tuệ - Văn Mục mở miệng - Con cho rằng cái đẹp của đàn ông toàn là ở đâu tóc hay sao

- Ba - Khả Tuệ nũng nịu nhường lông mày lên với cha - Ba nên thông cảm, con rất nông nổi, quan niệm thẩm mỹ không đủ sâu, nhìn người từ đầu nhìn đến chân, đầu tiên là nhìn đầu tóc!

Phấn Vân đi vào nhà, cắt đứt tiếng cười nói ầm ĩ. Nàng vội ẵm Ni Ni từ dưới đất lên, cởi cái dây buộc nó, nói với mọi người:

- Cả nhà tiếp tục nói chuyện, tôi đi lên lầu

- Phấn Vân, - Văn Mục kêu giữ nàng lại - Hà tắt lại một mình lánh ở trên lầu Ngõi xuống chuyện vãn cùng với mọi người không được ừ

Phấn Vân liếc nhìn Văn Mục, trong óc còn vẩn vít lời của Thiên Vân, vợ chồng Văn Mục cho rằng nàng ở ỉ ra ở nhà họ Chung, đợi bà cụ qua đời được chia tài sản? Họ có như thế không? Sẽ nghĩ như vậy không? Văn Mục đưa cho nàng một ly nước dưa hấu ướp lạnh.

- Trời nóng như thế này còn dắt chó đi dạo - ông hỏi, ánh mắt xói vào khuôn mặt trẻ trung xinh xắn của nàng.

Phấn Vân cười cười, không trả lời, đỡ lấy nước dưa hấu, nàng lấy giọng cảm ơn. Con chó nhỏ từ đầu gối nàng nhảy xuống, lánh đến góc nhà, nằm trên mặt đất, thè lưỡi ra thở.

- Ủa! - Cao Hàn bước đến trước mặt nàng, mỉm cười với nàng, rất nhanh nói - Có nhớ được bài hát lần trước không? Khả Tuệ bảo tôi chép nó thành bản nhạc, tôi quả thực đã viết, thông thường không có bản phổ cho piano, nhưng tôi cũng thêm vào, mà tôi còn sửa lại ca từ, viết thành hoàn chỉnh, bà có cần đàn

thử xem không?- Chàng sờ nắn khắp người, kêu to - Khả Tuệ, tôi để bản nhạc ở chỗ nào nhỉ?

- Ở trong giỏ xe mô- tô của anh?
- Xin nhờ cô cầm đến đây cho tôi có được không?
- Vâng!- Khả Tuệ cười, chạy ra lấy bản nhạc.

Phấn Vân trừng mắt nhìn Cao Hàn, tôi không có hứng thú đàn, tôi cũng không muốn đàn, nhất là trước nhiều người như thế này, tôi không có chút nào, quả thật không có.

- Bà sẽ thích bài hát ấy, tôi cam đoan với bà - Chàng nói

Khả Tuệ chạy về, giơ cao bản nhạc.

- Nào! Thím Ba, thím đàn xem! - Nàng chạy lại mở nắp piano, đặt ghế đàn ngay ngắn, nghiêng mình kiểu cách với Phấn Vân, dang tay, kéo dài giọng nói - Xin mời...

Phấn Vân không có cách nào từ chối Nàng không có cách nào từ chối nhiệt tình và hảo ý của hai người trẻ tuổi này. Mà nàng còn hiểu rõ, Khả Tuệ không phải là muốn nàng biểu diễn piano, mà là muốn mượn nàng để làm nổi bật "tài năng" của Cao Hàn. Nàng cầm bản phổ cho piano, đi đến trước đàn ngồi xuống. Khả Tuệ đã nhét ghi- ta vào tay Cao Hàn. Nàng nhìn bản nhạc, đàn dạo một đoạn, lập tức nàng lại bị những nốt nhạc kỳ diệu cuốn hút. Nàng bắt đầu đàn nghiêm chỉnh, hòa với ghi- ta của Cao Hàn. Lần này bản hợp tấu của họ đã đạt đến chỗ nhuần nhuyễn không giống lần trước phải sửa cái này viết cái nọ. Cao Hàn đứng cạnh piano, bắt đầu hát, hoàn toàn không lúng túng, rõ ràng rất quen với biểu diễn, tiếng hát du dương lay động lòng người Phấn Vân kinh ngạc phát hiện, chàng đã sửa đổi rất nhiều lời cũ, ca từ ấy biến thành:

Cũng từng đếm giọt mưa trước song,
Cũng từng đếm lá rơi trước cửa,
Đếm không rõ, đếm không rõ, là dấu vết yêu:
Tụ cũng khít khao, tan cũng khít khao
Cũng từng nghe sóng biển hít thở,
Cũng từng nghe tiếng cuộc khẽ gào,
Nghe không rõ, nghe không rõ là tiếng thầm yêu:

Hồn cũng khít khao, mộng cũng khít khao

Cũng từng hỏi tin dòng nước chảy,

Cũng từng hỏi nẻo mây trắng bay,

Hỏi không rõ, hỏi không rõ tình tự yêu:

Gặp cũng khít khao, biệt cũng khít khao!

Tiếng đàn và tiếng hát đến đây đều có bước chuyển gấp, ca từ và giọng điệu biến đổi, bỗng từ êm dịu biến thành mạnh mẽ, từ chậm chạp biến thành nhanh chóng, từ triền miên biến thành hùng hồn:

Khít khao lại khít khao

Khít khao lại khít khao

Cái đi đã mất! cái đến hãy tìm

Đừng lại đem cánh cửa lòng mình khép chặt,

Cứ thoả dạ hát vang, cười vui, ngằn ngại chi!

Cao Hàn hát xong, đầy nhà tiếng cười tiếng vỗ tay tiếng hoan hô Phấn Vân rất nhanh đóng nắp piano lại, bị chấn động, nàng không tự chủ trôn trôn nhìn Cao Hàn. Nàng tin rằng cả nhà trừ nàng không có người nào nghe rõ ca từ, bởi vì nó vừa vắn vừa bạch thoại, tiết tấu đoạn về sau lại rất nhanh. Nàng nhìn sững Cao Hàn, lập tức, nàng phát hiện Cao Hàn cũng không kiêng dè trôn trôn nhìn nàng. ánh mắt ấy vừa thâm trầm vừa cổ quái, vừa dịu dàng, vừa trong sáng... Nàng lo sợ đứng lên, rất nhanh rời khỏi piano, đến bên bàn ăn rót cho mình một ly nước đá.

- Cao Hàn! - Khả Tuệ kêu lên, chạy lại, lắc tay Cao Hàn - Hát cho chúng tôi nghe bài gì nữa đi, hát cho chúng tôi nghe một bài nữa! Mọi người đều thích nghe anh hát, có phải không, bà?

Phấn Vân đặt ly xuống, quay người, nàng muốn chuồn lên lầu Mới đi được hai bước, nàng nghe thấy tiếng Cao Hàn:

- Nếu đều thích nghe tôi hát, thì đừng người nào rời khỏi phòng!

Phấn Vân lại một lần nữa ngạc nhiên. Nàng dừng chân lại, dựa vào tay vịn ghế tựa, ngẩng đầu nhìn Cao Hàn. Cao Hàn không hề nhìn nàng, chàng cúi đầu xuống cây đàn. Từ Đại Vĩ khẽ hứ một tiếng, từ sofa đứng lên. Cao Hàn giờ một chân ra, Từ Đại Vĩ suýt nữa ngã lộn nhào

- Anh làm cái gì thế?- Chàng phần nộ hỏi

Cao Hàn nhìn anh cười

- Anh muốn đi, anh rắp tâm không nể mặt tôi Anh không nể mặt tôi, coi như không nể mặt Khả Tuệ! Không nể mặt Khả Tuệ, coi như không nể mặt toàn gia họ Chung!

Khả Tuệ nhìn Cao Hàn, lại nhìn Từ Đại Vĩ.

- Từ Đại Vĩ, - Khả Tuệ hươ tay với Từ Đại Vĩ - Ngồi yên, ngồi yên. Anh muốn uống gì, ăn gì, tôi bung đến cho anh!

- Tôi muốn... - Từ Đại Vĩ hàm hực kêu lên - vào nhà vệ sinh!

- Ủa!- Khả Tuệ đỏ bừng mặt, người cả nhà lại cười lên.

Phần Vân không tiện rời đi, dù lời của Cao Hàn là nhằm vào ai chẳng nữa, nàng đều không tiện lui ra khỏi cảnh gia đình tụ họp náo nhiệt này Nhưng nàng vẫn lết rết đến góc nhà, ở đấy có một cái ghế đầu thấp, nàng ngồi xuống. Ni Ni chạy đến bên chân nàng cọ xát. Nàng ôm Ni Ni lên, vùi cằm vào đám lông trắng mềm mềm của nó.

Cao Hàn lại hát. Chàng hát bài "Cách nhà năm trăm dặm", hát bài "Đường làng quê, hát bài "ánh mặt trời chiếu trên vai tôi", hát bài "Tôi không hiểu sao lại yêu anh"... chàng cũng hát một số bài ca nghịch ngợm do mình sáng tác, khiến Khả Tuệ vừa cười vừa kêu vỗ tay... Chàng trước sau không nhìn Phần Vân lần nào nữa Sau đó Phần Vân ôm Ni Ni đứng dậy, nàng quả thật muốn đi Bỗng nàng nghe thấy Cao Hàn hát một bài nàng chưa từng nghe:

Đừng để tôi sợ hãi như vậy,

Lo rằng em sẽ lặng lẽ rời đi,

Đừng hỏi tôi tại sao

Bỗng nhiên để lạc mất mình!

Đừng để tôi hoảng hốt như vậy,

Lo rằng em sẽ đột ngột biến đi,

Bảo tôi hãy nên làm thế nào,

Mới chùi sạch âu sầu trên khuôn mặt em...

Nàng vục đầu, ôm chặt Ni Ni, nàng đường như vùi má vào trong đám lông dài của Ni Ni. Nàng không nói lời cáo từ với người trong nhà, chỉ đi thẳng lên lầu. Không ai giữ nàng lại, cũng không ai chú ý đến nàng. Cao Hàn vẫn nẩy dây đàn, hát bài hát của chàng:

Tại sao không quay đầu tươi tỉnh mỉm cười,

Để phiền não thấy đều trút sạch?

Tại sao em không dừng bước chân?

Để tiếng hát của tôi lưu em lại!

Nàng rẽ ngoặt, hoàn toàn không nhìn thấy bóng người bên dưới lầu, khẽ thở dài một tiếng, nàng tiếp tục đi về phía trước. Nhưng nàng nghe thấy bên dưới lầu có tiếng đứt phụt, tiếng hát ngừng, tiếng ghi- ta cũng ngừng. Khả Tuệ kêu lên:

- Làm sao thế?

- Dây đứt rồi! - Tiếng buồn bực của Cao Hàn - Cô không bảo quản tốt ghi- ta của cô!

- Là anh đàn quá mạnh - Khả Tuệ đang nói - Sao vậy? Ngón tay bị thương hả? Cho tôi xem! Để tôi xem!

- Không việc gì! Không việc gì! - Cao Hàn kêu lên - Mặc nó.

- Để tôi xem xem! - Khả Tuệ càng cố chấp.

Cao Hàn bực dọc nói:

- Tôi nói không việc gì là không việc gì!

Phấn Vân đi đến cửa phòng mình. Nàng đóng cánh cửa, ngăn tiếng cười vui kêu la ồn ào dưới lầu lại ngoài cửa. Nàng đi đến trước bàn trang điểm, lười nhác ngồi xuống. Trên bàn trang điểm để một tấm ảnh phóng đại của Văn Tiêu. Nàng cầm khung kính lên, dùng tay khẽ sờ mặt Văn Tiêu, kính lạnh ngắt, mặt Văn Tiêu lạnh ngắt. Nàng dựa má trên tấm kính, để nước mắt từ từ chảy xuống, chảy xuống, chảy xuống. Nàng âm thầm khóc như trong lòng nàng vẫn vang lên tiếng hát của Cao Hàn:

Khít khao lại khít khao

Khít khao lại khít khao!

Nàng lắc đầu, khổ não chói với lắc đầu Cao Hàn, anh không hiểu, cõi lòng vui vẻ trẻ trung của anh đã bao giờ trải qua chuyện sinh ly tử biệt? Bàn việc binh trên giấy còn gì dễ bằng! "Tình đến chỗ sau không thể biệt ly, sống cũng theo nhau, chết cũng theo nhau!" Đó mới là "tình"! Người xưa từ lâu đã có câu "Hỏi thế gian tình là cái gì? Khuyên người đời hứa với nhau sống thác", từ lâu đã viết hết về chữ "tình" rồi Không có câu nào hay hơn nữa

Một lát, nàng đặt khung kính xuống, lại nhớ đến lời Thiên Vân bảo nàng về nhà. Bỗng nhiên nàng có một ý nghĩ rất đáng sợ, lúc Văn Tiêu vừa mới chết nàng cũng có ý nghĩ "hứa với nhau sống thác", "sống cũng theo nhau, chết cũng theo nhau!" Nàng bỗng giật mình vội vàng lắc đầu cố xua ý nghĩ ấy đi Nàng còn nhớ, sau khi Văn Tiêu qua đời, nàng đã chẵn ba ngày không ăn uống, nhất tâm muốn chết. Sở Hồng Chí vội chích thuốc an thần cho nàng. Sau đó là Thiên Vân gọi tỉnh nàng. Thiên Vân lay bả vai nàng rống to kêu to với nàng:

- Chị có cha có mẹ, nếu chị muốn chết, chị là quá bất hiếu, quá bất hiếu! Giả dụ chị có mệnh hệ nào, bức ba má đau đớn không muốn sống, em sẽ hận chị suốt đời! Hận chị suốt đời!

Nàng tỉnh lại, Thiên Vân lay gọi nàng. Trong phút ấy, nàng rất cảm kích Thiên Vân nói lời chân tâm với nàng. Nếu đổi vị trí mà xử trí, nàng có dũng khí nói mấy câu ấy như Thiên Vân hay không? Nếu ban đầu Văn Tiêu lựa chọn Thiên Vân, hoặc giả anh ấy sẽ không chết... Nàng chờ người, nghĩ đến mà bàng hoàng thảng thốt.

Nàng ở lì trong phòng không biết bao lâu, bỗng có người gõ cửa Khuôn mặt nàng vừa gầy vừa tiều tụy, Mắt vừa ướt vừa kinh hoàng, trên má ngấn lệ vẫn còn... Nàng không muốn người nhà họ Chung nhìn thấy nàng rơi nước mắt, nàng vội dùng tay áo chùi mắt. Chưa kịp nói, cửa phòng đã mở. Người đứng ở cửa, không phải u Hà, không phải bà cụ, cũng không phải Khả Tuệ, mà là Văn Mục. Nàng hơi sững sốt.

- Phấn Vân, - Văn Mục nhìn nàng - Nên xuống lầu ăn cơm trưa đi! - ông dịu dàng nói, ông có đôi mắt rất giống Văn Tiêu, sau đen, lóa lên ánh sáng mờ mờ.

Nàng gật đầu, không nói một câu lau sạch má, đi về phía cửa

ông dùng tay chống trên cửa, ngăn nàng lại

- Nghe tôi nói đôi câu rồi hãy xuống dưới lầu - ông nói, chăm chăm nhìn nàng.

Nàng bối rối ngánh đầu lên.

- Cao Hàn còn ở bên dưới - ông nói, giọng trầm thấp - Khả Tuệ rất ngây thơ, ngây thơ đến gần như ngốc nghếch. Nhưng tôi không ngây thơ, cũng không

ngốc nghếch. Vì Khả Tuệ, thím có thể đáp ứng một yêu cầu của tôi cách ly Cao Hàn xa một chút được không?

Nàng lùi lại hai bước, sắc mặt càng tối tăm tiều tụy Nhíu mày, không nhìn Văn Mục, nàng ấp úng nói:

- Tôi... tôi không xuống, tôi cũng không đi

- Không được - Văn mục nhất quyết - Thím phải xuống ăn cơm, thím đã đủ gầy, đủ xanh rồi! Cứ tiếp tục như vậy, thím sẽ chết.

Nàng mở to mắt nhìn ông, không nói nữa, nàng từ từ đi xuống lầu